Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 26/06/2020 a les 19:00

'Idurar', les muntanyes que uneixen Algèria i Barcelona

Yacine Belahcene ha tret un nou llarga durada sota el nom d''Idurar', muntanyes en amazic

Yacine Belahcene | Arxiu del grup

Yacine Belahcene obre les portes al seu univers, una realitat a cavall entre dos móns, relatada a través de deu noves cançons. El músic d'arrels algerianes presenta el nou elapé, *Idurar* (Balaio Records, 2020), cosit de la mà de Massinissa Aït-Ahmed (baix elèctric i veu), Gabriel Fletcher (guitarra), Jose Luís Garrido (bateria), i de Stéphane Carteaux a la mescla i Yves Roussel al màstering.

IDURAR by Yacine Belahcene

A través de muntanyes ("Idurar" en amazic), **Belahcene** ens fa recórrer amb ell el camí d'Algèria a Barcelona. Així, el músic canta als seus orígens, però també a la llibertat. El disc s'inicia amb "Mbahar", un tema que plasma el sentiment de pertànyer a dos móns i dues cultures, i alhora sentir que no ets part de cap d'elles, i va recorrent un camí cap a la llibertat amb peces com "Fahto El Biban" o la mateixa "Idurar", que dona nom a l'àlbum.

El cant per a la llibertat, però, neix i sorgeix de la seva mancança, de les injustícies del món, com la fam, la guerra o el racisme, plasmades a temes com "Ah Lala". "Som el poble, volem existir, deixeu-nos passar, torneu-nos les claus de la llibertat", canta **Belahcene** a "Fahto El Biban". Entre les peces reivindicatives, n'hi ha dues de ben especials: "Mazal Machyin", en honor del

"Hirak", el moviment algerià contra la corrupció, i "Rimitti (Saâdia)", cançó que homenatja la cantant algeriana de raï **Cheikha Rimitti** i que forma part de la banda sonora de la pel·lícula de **Fermín Muguruza** *Black is beltza*. Però entre la reivindicació, **Belahcene** troba lloc també per a l'amor ("Sahrana Maac"), o una carta a la seva germana ("RYM"), relatant el seu viatge de Barcelona a Algèria.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=tHQrokU0AKo
Tot plegat, cantat en català, amazic i àrab algerià i amb sonoritats enèrgiques, rítmiques i ballables que respiren aires d'Algèria, Marsella i Barcelona, ciutats que queden unides per la música, com les uneix el Mediterrani. Però que s'expandeixen més enllà del folk i la música tradicional autòctona, incorporant deixos de l'electrònica.